

צמרות

שנים רבות חלפו עד שהבנתי מה מכעיס אותי בעצים הללו שבחורשת ילדותי. פעם הרוגז היה מתון ואפשר היה להיפטר ממנו תוך דקות. היום לוקח לי שעות לשכוח. יש פרק זמן ביממה שכינוייו רבים – בין ערביים, דמדומים, לפנות ערב, בין השמשות, לקראת שקיעה – ובו אור השמש הגולשת מערבה נשפך בנדיבות אינקץ על עפאים וצמרות. אז הירוק נהפך לזהב מסנוור, הזהבהב לכתום, הענפים למטות מלובנים של חום ושל אפור. הכל נדמה חי, נושם ונע לעבר תכלית סמויה. מרגיז כי אלו רק מילים המתאמצות לשווא לתאר צבעים שהם תחליף נימי תחושות: דלקת כיסופים במעטפת הריאות, רטט התייפחות בשולי הסנטר, תשוקת מרחקים בסגלגלות נחיריים.

"מאות" הם קטעים קצרצרים של פרוזה פיוטית שכל אחד מהם מונה 100 מילים בלבד.

רון גרא

אבא

זכר אבי עטוף במכשירי החיאה
במחלקה הפנימית
בחדר בן עשרים מטות.

מחיד אלי ולואט:

"אתגבר ואחזר לחיות".
ואני רווי כאב בידעי שהסוף קרוב,
לא מספר לו שאין מקום
בטפול נמרץ.
בצוף שפתי דובב: "כבר יותר טוב,
הקריטי חלף",
מנסה לגייס פתיונות נוספים לעודד.
הערב יורד
צללי העלטה מלחששים רק רע
מול עיני שבלת שחורה.

הו, אבי,

ואתה מחיד,
אני משתדל לחמק מכל תחושה רעה
בעודה נוהה אלי שמחה וישועה.
לבי רוחש כבוד לאבירותך האין-סופית
המבעבעת בדאגה ליקיריך –

רופאה מודיעה שאם לא יצנתר מיד,
יגוע.

ובבית החולים קפלן טרם למרו לצנתר
והתורים בבילינסון רחוקים כהרים.

נושם עצבות אתיצב לימינה.

אתה כבר בחדר אחר באותה מחלקה.
רופא לוחש: "זה החדר ממנו כבר
לא יתאושש".

אבא משכנע שיתגבר

שולח אותי לביתי, שואל לשלום ילדי.
אני בעגת יסורים. מובס.
מליט פני.

מציץ בידיך החזקות השריריות, אבי,

אגע בן ללטפן,
אוי, מה קרות הנן!

עיני בכויות בלי דמעות,

והכפור זורם בסמטאות דמי.
קול לבך מחרחר עדין בין דלתות לבכי,

זה לבך החלוד, מפרפר.
נמלים על גופי.
דלתות נפתחות.
נסגרות.

חרש-חרש צולל אני אל אפלטני.

השבוע כשחלף בי הארוע
והמצנתר צנתר את לבי הרעוע,
תמונתך לותה אותי.

השרף שארסו פשה בלבך
הישיר אל תוף לבי החשוף
אשר חזק היה ואיתן כשלה.

איך נהגת לומר בצעירותך?
"החיים הם הרפתקה חולפת".

אצלי
עם הלב המכש

השירה הולכת ומתחדשת.